

[Ib Nørlund]

man sig egentlig at det skulle være tilfældet i denne sørgelige, kapitalistiske verden?

Jeg skal konkludere: redegørelsen viser, at regeringen har handlet uden overblik over følgerne af sit fostbroderskab. Ministeren har her givet en redegørelse, som omgår en række af de væsentligste punkter i sagen, og den kan derfor ikke accepteres.

Til den socialdemokratiske gruppe, som jo i høj grad er valgt på Storebæltsbroens beskæftigelsesprogram, vil jeg gerne sige: vil I vise jer lige så ringe som CD, som vil skabe sig ry eller »berytelse« ved at stemme sine egne forslag ned? Vi hørte forleden dag hr. Camre håne CD i den anledning. Vil I gøre det samme som de? Lad være med at tro, at dette her er en lille sag; den er ikke så lille endda. Hvis man siger, at den sørgelige følge af at opretholde sine oprindelige løfter og indstillinger ville være, at regeringen revner, så ser jeg ikke så positivt på den regering, som hr. Ninn-Hansen gjorde det før, så ville jeg sige: »Det er i grunden ikke så galt«, som konen med æggene i sin tid sagde.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg er i standpunktet uenig med den konservative ordfører, hr. Ninn-Hansen, men jeg er enig med ham i én ting, og det er, at den udskydelse, der her foretages, er en planløs udskydelse.

Jeg vil begynde et lidt andet sted i hr. Ninn-Hansens indlæg. Hr. Ninn-Hansen påstod jo, at der var tale om et veltilrettelagt TV-felttog imod Storebæltsprojektet. Jeg vil gerne notere det, fordi det i min erindring er første gang, jeg hører en konservativ politiker – oven i købet en meget fremtrædende konservativ politiker – tage på sig at dokumentere over for folketinget, at det altså ikke er de røde, der dirigerer Danmarks Radio, men nogle andre, i dette tilfælde nogle venstrefolk. Det er dog interessant for senere debatter om vores forhold til Danmarks Radio at få dette registreret.

Til hr. Ib Nørlunds indlæg vil jeg sige, at jeg i det store og hele vil overlade juristeriet til hr. Ib Nørlund. Hr. Ib Nørlund har åbenbar ret i, at der er misforhold imellem, hvad den ene og den anden minister har sagt om de juridiske forpligtelser til at sætte projektet i gang. Men jeg vil gerne føje til, at efter min mening er det den nuværende minister, der

har ret i sin fortolkning; ellers ville han også være at slæbe for slemme instanser. Jeg mener ikke, der forelå nogen forpligtelse, og ministeren skal altså ikke lastes for at have dette standpunkt. Jeg har villet begynde med dette, fordi jeg i øvrigt vil komme med meget kritiske bemærkninger til den redegørelse, ministeren har givet.

I det radikale venstre var vi enige i, at man udskød Storebæltsprojektet. Vi mener, det var fornuftigt. Det gav en chance for at skabe et bedre beslutningsgrundlag for debatten om Store Bælt. Jeg kan føje til, at når vi havde det synspunkt, var det ikke kun af økonomiske grunde som anført i regeringserklæringen. Det var også, fordi der efter vores opfattelse var begrundet tvivl, om det projekt, der var vedtaget, nu også var det rigtige ud fra en lang række trafikale, miljømæssige og andre grunde. Endelig var det fornuftigt at udskyde projektet, fordi man derved fik tid til at gennemføre undersøgelser, som vi ikke fandt var tilstrækkeligt gennemført. Udskydelsen kunne have været en chance, hvis man havde udnyttet denne chance, men i stedet for har vi her fået, hvad jeg vil betegne som et meget talentløst oplæg fra regeringen.

Man udskyder – og det var det første – Storebæltsprojektet på ubestemt tid. Nu er det ikke længere helt ubestemt. Nu er det 4 til 5 år, men det er dog også temmelig ubestemt. Men værre er det, at man ikke foreskriver nogen som helst procedure for, hvornår projektet skal tages op igen, og hvilke ting det vil udløse, at man atter begynder at beskæftige sig med projektet.

Med den procedure, den fremgangsmåde for udskydelsen af projektet, regeringen har valgt, har man opnået et maksimum af usikkerhed om broens skæbne, samtidig med at man gennemfører et minimum af fortsatte undersøgelser og især af sammenhængende tankevirkingsomhed om den samlede øst-vesttrafik. Resultatet af en sådan planløs udskydelse kan være udskydelse af fornuftige investeringsbeslutninger, eller at man træffer forkerte investeringsbeslutninger i mellemtiden.

Hvorfor udskyder man nu lige netop 4-5 år? Hvorfor ikke 2-3 år eller 2½ år eller 6 år og 3 måneder eller 10-15 år? Det er aldeles uden mening – der er ikke argumenteret for, hvorfor lige netop 4-5 år skulle være rigtigt –